

Libris

Respect pentru copii și cărți

ANA ȘI LUPUL

Scufița Roșie

pentru cititori profesioniști

Francisca Stoenescu

Cu ilustrațiile autoarei

Editura Paralela 45

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ANA ȘI LUPUL

Scufița Roșie

pentru cititori profesioniști

Francisca Stoenescu

Cu ilustrațiile autoarei

Grafica și coperta: Ana-Maria Marin

ANA ȘI LUPUL

Scufița Roșie
pentru cititori profesioniști

CUPRINS

PARTEA

I

COȘUL CU PLĂCINTE 10

LUPUL ȘI UMBRELA 22

POVESTE DIN INSULELE FILIPINE 33

POVESTE DIN MADAGASCAR 37

PARTEA

II

ANA ȘI LUPUL 43

VARIANTA ALTERNATIVĂ 96

**VĂRUL ILIE ȘI
PĂLĂRIA LUI NEAGRĂ 101**

PARTEA

III

**A FOST VĂZUT UN LUP
ALERGÂND PESTE DEALURI 109**

MOARTEA LUPOAICEI 115

DISCUȚII ȘI PĂRERI 120

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

PARTEA

I

COȘUL CU PLĂCINTE

Cine nu știe povestea
cu Scufița Roșie?!

Dac-ar fi să socotesc de câte ori a fost povestită, nu mi-ar ajunge frunzele unei păduri, iarba unei câmpii, scoicile unei mări. Numai mie mi-au povestit-o două bunici, mama, tata, o mătușă și o vecină.

Aceasta este însă o altă poveste.*)

A fost odată o fetiță cu părul bălai, care purta o scufiță roșie.
Toată lumea îi spunea Scufița Roșie.

Într-o zi, Scufița Roșie a plecat cu un coș plin de plăcinte calde, aromate, dulci, să le ducă bunicuței care era bolnavă. Drumul spre casa bunicuței trecea prin pădure și cu toții știm că mama i-a spus fetei „Să nu cumva...”, dar Scufița Roșie s-a oprit totuși într-o poieniță să culeagă un buchet de albăstrele. Coșul cu plăcinte calde, dulci și aromate, l-a pus

lângă tufele de agrișe. Nici primul cântec al cucului vestind primăvara n-a stârnit atâta frământare, atâta interes, ca aromele fine de scorțișoară și vanilie, care se împrăștiau până în cele mai tainice ascunzișuri ale pădurii, îmbiind pe fiecare spre poienița cu flori albastre. Toți se întrebau ce fructe noi au apărut dintr-odată în pădure: alt fel de ghinde, alt fel de zmeură sau poate alte fructe nemaivăzute în această pădure..., dar sigur era ceva după care-ți lăsa gura apă.

Un pas, o întrebare, încă un pas și poienița a fost înconjurată buluc, prin frunziș, prin tufăriș, de ochi pătrunzători, de urechi agere, dar mai ales de guri pofticioase.

Uimire generală! Minunea plină de arome nu crescuse pe crengile unui copac, nu atârna ca fructele dulci și roșii, nu stătea ascunsă într-un stup de albine, se afla, pur și simplu, într-un coș mic, așezat în mijlocul poieniței.

În această stare de nedumerire, se ivi și el, prăpăditul, ticăitul, pripășit de cine știe unde, un șoricel, pofticios, cenușiu și bleg, cu o coadă subțire, mai lungă decât el.

— Un pic mic, mic, se rugă el cu ochii lui rotunzi și negri.

Scufița Roșie îl alungă cu o privire ușor încruntată, culegând mai departe flori albastre.

Dar lui, pofticiosului, nici prin cap nu-i trecu să plece, se piti în umbra coșului, se agăță cu lăbuțele și „CRONT-CRONT!” porni să-și facă drum spre plăcintele calde.

Era atât de amețit de poftă, că nici frică nu-i mai era, dar nu știa, habar n-avea câți ochi îl pândeau, câte urechi îl auzeau, câte gheare se frământau în așteptare, ah, câte gânduri negre îl încolțeau!

Veverița sări prima din ascunziș drept lângă coșul cu plăcinte și se uita încruntată, cu ochii aprinși de furie, gata să-l înhațe pe pofticios!

— Să fie aspru pedepsit! se auziră imediat voci din toate părțile, și într-o clipă se strânse în jurul coșului o adunare solemnă, gravă și acuzatoare.

Șoricelul încremeni, agățat de coș. Se simți cuprins de un vârtej amețitor, închise strâns ochii, în urechi frica țiuia ca o sirenă asurzitoare... N-a mai știut ce se întâmplă cu el... și a căzut ca un pietroi în iarbă.

— Dar ce-a făcut? întrebă Scufița Roșie surprinsă și neînțelegând de unde apăruse dintr-odată această adunare binevoitoare, gata să-l judece pe prăpăditul șoricel.

— N-ai înțeles ce-a vrut? spuse veverița care era cel mai aproape de coș. Prea cinstită adunare, întreb pe fiecare, chiar și pe Scufița Roșie, cu ce intenții s-a agățat de coș acest „prăpădit”? Să-l repare? Sau poate doar să-și ascută colțișorii? Nu! Iată intenția ticălosului!

Veverița se undui în umbra coșului, își țuguie botul și, crăntănind din dinți, îl imită pe șoricel: „Doar un pic cât de mic...” Apoi, ca un fulger, vârî laba în coș, scoase o plăcintă și o înghiți. Iar veverița era doar primul martor.

— **OPRIȚI-VĂ, PLĂCINTELE SUNT PENTRU BUNICA!** strigă Scufița Roșie. Dar nimeni nu părea că o aude.

— A văzut toată lumea? Să vă mai arăt o dată, se offeri veverița plină de bunăvoință, lingându-se pe bot de plăcere.

— Destul! strigă ursul înghițind în sec.

Se ivi atunci vulpea cu pas ușor, molatic. Alt martor!

— Mă plimbam fără vreun rost anume, când am zărit-o pe Scufița Roșie culegând flori și mă gândeam ce bucurie, ce cinstire aş putea aduce acestei distinse musafire. Să-i chem privighetorile să-i cânte, sau iepurii s-o bucure cu câteva giumbușlucuri, o acrobație sau o scamatorie?

— Nu te mai întinde ca o peltea, o opri ursul. Teamă-i mai era lui să nu se răcească plăcintele.

Dar vulpea își vedea mai departe, netulburată, de discurs:

— Vreau doar să vă arăt cât de gravă-i fapta acestui răpciugos cu coada lungă. Nu a avut intenții de cinstire și prețuire, ci de jaf!

Și vulpea, vârându-și labele-n coș, apucă cât mai multe plăcinte și începu să le înfulece pe nerăsuflete. Asta a vrut să facă!

— Sunt de aceeași părere, se repezi bursucul, fără să-și aștepte rândul, îndopându-se și el la iuțeală cu o plăcintuță.

— Ordine! strigă judecătorul, aruncând o otheadă în coș, să vadă dacă nu se golise de tot.

— **STAȚII! OPRIȚI-VĂ!** strigă Scufița Roșie speriată de bunăvoința celor din jur, încercând să ridice coșul cu cele câteva plăcinte rămase.

Dar ursul se încruntă și puse imediat laba pe el.

— Să-ți arăt și eu ce-a vrut dumnealui. Iată!

Și ascunzându-și lăcomia sub mutra aspră de judecător, își vârî botul în coș, înfulecând tot ce mai rămăsese. După ce se linse pe bot, privirea lui de foc, cumplită, căzu ca trăsnetul pe bietul șoricel, care tremura cu ochii închiși de spaimă. Și se auzi sentința:

— Te declar vinovat! Drept pedeapsă, vei fi luat de vârful cozii și aruncat în râu! hotărî ursul judecător.

— Lasă-l, îi luă apărarea Scufița Roșie, uluită.

— Judecata s-a încheiat, mai spuse ursul și, după o plecăciune adâncă, o porni spre zmeuriș.

Plăcintele se terminaseră și întreaga adunare se risipi la iuțeală. Scufița Roșie se uita nedumerită când la coșul gol, când la bietul șoricel, care tremura ca frunza de spaimă. Culese o firimitură rătăcită și i-o dădu.

— Cu dreptatea și bunăvoiața lor, spuse înciudată, cu lacrimi în ochi, mi-au golit coșul cu plăcinte.

Scufița Roșie se întoarse acasă cu coșul gol și-i povesti mamei tot ce i se întâmplase.

— Nu mai plânge, o liniști mama, voi pune la cuptor o altă tavă cu plăcinte. Ar fi fost bine dacă mă ascultai.

— Dar n-a fost lupul. Iar toți erau atât de prietenoși...

A doua zi, Scufița Roșie a plecat iar să-i ducă bunicii un coș plin cu plăcinte. De data asta, era hotărâtă să meargă pe cărare și numai pe cărare, direct spre casa bunicii, să nu mai dea ocol prin poiana cu flori albastre.

Dar chiar pe cărare, când era foarte aproape de căsuța bunicii, s-a trezit cu lupul în față, la doi pași, de-i simțea suflarea grea și puturoasă. E clar că un lup cu ochii lui de foc seamănă cu un balaur, chiar foarte mult, dacă-i vezi și colții strălucind. Dar niciodată, în toate

poveștile pe care le știu, balaurul nu câștigă bătălia, întotdeauna o pierde și dacă știi asta, adică dacă ai citit destule povești și ești bine documentat, prinzi curaj.

— Domnule, dacă nu vă supărați, i se adresă politico Scufița Roșie, sunteți un ucigaș?

Întrebarea atât de directă îl descumpăni pe lup.

— Îmi place carnea, îi mărturisi el jenat.

— Dar plăcintele...? îl întrebă Scufița Roșie, ridicându-i sub bot coșul cu plăcinte și trăgând ușor, atent, ștergarul.

Îmbătat de arome, lupul închise ochii și trase adânc aer în piept.

Ce a urmat a fost o surpriză și pentru lup, și pentru Scufița Roșie. În coș nu erau plăcinte, ci „HOCUS-POCUS!”, o arătare neagră și zburlită ateriză direct pe botul lupului, peste ochii lui, agățându-se strâns cu ghearele.

Și pentru lup se făcu noapte! Nici n-aș putea spune cine era mai speriat: Scufița Roșie, lupul sau mâța cu burta plină de plăcinte, căci ea se pitise-n coș de-acasă! Scufița Roșie o luă la fugă, lupul își scutură capul furios, iar pisică zbură prin aer ca o pasăre urmărită de vulturi. Când lupul se dezmetică, era în fața unui coș gol, pe o cărare pustie la marginea pădurii. Ceva mai departe, ascunse după un tufiș, îl urmăreau atent o fetiță și o pisică.

Totul s-a petrecut fulgerător!

„N-am avut o zi prea norocoasă!” își zise lupul și rămase multă vreme cu privirea în depărtare, neștiind ce „desert” să regrete mai mult: Scufița Roșie sau plăcintele, despre care auzise prin pădure c-ar fi cele mai dulci și gustoase plăcinte care s-au pomenit vreodată.